

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur, ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, plaatsen of gebeurtenissen berust geheel op toeval.

Macht heeft altijd dezelfde vorm; ze heeft de vorm van een boom. Wortel tot top, de stam die zich steeds opnieuw vertakt, zich wijd uitspreidt in steeds dunner wordende, zoekende vingers. Macht heeft de vorm van het silhouet van iets levends dat zich naar buiten toe uitstrekt, haar delicate ranken lichtjes verder dwingt, en dan nog wat verder.

Dit is de vorm van rivieren die naar de oceaan stromen – van straaltjes tot stroompjes, stroompjes tot beken, beken tot stortvloeden, de enorme kracht die wervelend samenkomt, die steeds onstuimiger wordt om zich dan in het grote zilte nat te storten.

Ze heeft de vorm die bliksem aanneemt, flitsend aan de hemel, voordat deze de aarde treft. De gevorkte scheur in de lucht wordt een patroon op vlees of op de aarde. Diezelfde karakteristieke patronen ontluiken in een blok acryl als het getroffen wordt door elektriciteit. We sturen elektrische stromen door gestructureerde trajecten van stroomkringen en schakelaars, maar de vorm die elektriciteit wil aannemen is die van een levend ding, een varen, een bladerloze tak. Het inslagpunt in de kern, de kracht die een weg naar buiten zoekt.

Diezelfde vorm groeit binnen in ons, onze innerlijke bomen van zenuwen en bloedvaten. De stam, de paden die zich steeds opnieuw splitsen. De signalen die van onze vingertoppen via de ruggengraat naar de hersenen worden gestuurd. We zijn elektrisch. De kracht beweegt zich door ons heen zoals ze dat ook in de natuur doet. Mijn

NOG TIEN JAAR
TE GAAN

Roxy

De mannen sluiten Roxy in de kast op als ze het doen. Wat ze niet weten is dat ze al vaker in die kast opgesloten heeft gezeten. Als ze stout is, stopt haar moeder haar erin. Een paar minuten maar. Tot ze weer rustig is. In de uren die ze er heeft doorgebracht heeft ze het slot heel geleidelijk losgewerkt door een nagel of een paperclip in de schroeven te zetten. Ze had dat slot er gewoon af kunnen halen. Maar dat heeft ze nooit gedaan, want dan zou haar moeder er aan de buitenkant een grendel op hebben gezet. Als ze daar in het donker zit heeft ze genoeg aan de wetenschap dat ze eruit zou kunnen als ze dat echt wilde. Die wetenschap is eigenlijk hetzelfde als vrijheid.

En daarom denken ze dus dat ze haar veilig hebben opgesloten. Maar ze komt er toch wel uit. Daardoor ziet ze het.

De mannen komen om halftien 's avonds. Roxy zou die avond eigenlijk naar haar nichtjes gaan, dat was weken geleden al afgesproken, maar ze had haar moeder afgebeekt omdat die de verkeerde panty's bij Primark had gekocht, dus haar moeder had gezegd: 'Jij gaat nergens heen, je blijft hier.' Alsof het Roxy iets kon schelen of ze die pokkennichtjes van haar wel of niet zag.

Als de kerels de deur intrappen en haar makkend naast haar moeder op de bank zien zitten, zegt een van hen: 'Shit, het meisje is er ook.' Het zijn twee mannen, de een langer, met een kop als een rat, de ander kleiner, met een vierkante kaak. Ze kent ze niet.

De kleine pakt haar moeder bij de keel, de lange rent door

de keuken achter Roxy aan. Ze is al bij de achterdeur, maar dan grijpt hij haar bovenbeen, ze valt voorover en meteen heeft hij haar middel vast. Ze schopt en schreeuwt: 'Rot op, laat me los!' en als hij een hand over haar mond legt bijt ze hem zo hard dat ze bloed proeft. Hij vloekt, maar hij laat haar niet los. Hij draagt haar door de woonkamer. De kleine houdt haar moeder tegen de schoorsteenmantel gedrukt. Roxy voelt hoe het in haar aanzwelt, al weet ze niet wat het is. Het is gewoon een gevoel in haar vingertoppen, een prikkeling in haar duimen.

Ze begint te gillen en haar moeder roept: 'Blijf met je potten van m'n dochter af, waag het godverdomme niet, je hebt geen idee met wie je te maken hebt, je gaat hier zoveel spijt van krijgen, je zou willen dat je nooit geboren was. Jezus man, ze is de dochter van Bernie Monke.'

De kleine lacht. 'Dat komt goed uit, want we zijn hier met een boodschap voor haar vader.'

De lange propt Roxy zo snel in de trapkast dat ze pas in de gaten heeft dat het is gebeurd als ze omgeven is door duisternis, en door de stoffig-zoete geur van de stofzuiger. Haar moeder begint te gillen.

Roxy hijgt. Ze is bang, maar ze moet bij haar moeder zien te komen. Ze draait met haar nagel een van de schroeven van het slot los. Een, twee, drie keer draaien en hij komt eruit. Er slaat een vonk over tussen het metaal van de schroef en haar hand. Statische elektriciteit. Ze voelt zich vreemd. Gefocust, alsof ze met haar ogen dicht kan zien. Onderste schroef, één, twee, drie keer draaien. Haar moeder zegt: 'Alsjeblieft. Doe het niet. Alsjeblieft. Wat is dit? Ze is nog maar een kind. Ze is nog maar klein, toe nou.'

Een van de mannen lacht zacht. 'Zo klein vond ik haar niet.'

Dan een kreet van haar moeder, het klinkt als metaal in een slechte motor.

Roxy probeert te bepalen waar in de kamer de mannen zich bevinden. De een is bij haar moeder. De ander... ze hoort een geluid links van haar. Haar plan is als volgt: ze komt in elkaar gedoken naar buiten, trapt de lange in zijn knieholtes, beukt hem tegen zijn hoofd, dan is het twee tegen één. Als ze geweren hebben, hebben ze die nog niet laten zien. Roxy heeft wel vaker gevochten. Mensen zeggen dingen over haar. En haar moeder. En haar vader.

Een. Twee. Drie. Haar moeder gilt nog een keer, en Roxy rukt het slot van de deur en ramt hem zo hard mogelijk open.

Ze boft. Ze heeft de lange man van achteren met de deur geraakt. Hij wankelt, hij valt om, ze grijpt zijn rechtervoet als die omhoogkomt, en hij smakt op het tapijt. Een krakend geluid en er komt bloed uit zijn neus.

De kleine man houdt een mes tegen de hals van haar moeder gedrukt. Het lemmet knipoogt naar haar, zilverkleurig en glimlachend.

Haar moeder spert haar ogen wijd open. 'Rennen, Roxy,' zegt ze fluisterend, maar Roxy hoort het alsof het in haar hoofd werd gezegd: 'Rennen. Rennen.'

Roxy rent op school niet weg van een gevecht. Als je dat doet houden ze nooit op met zeggen: 'Je moeder is een slet en je vader is een rat. Let goed op je spullen, voordat Roxy ze jat.' Je moet ze blijven trappen tot ze je smeken. Wegrennen is geen optie.

Er gebeurt iets. Het bloed bonst in haar oren. Er verspreidt zich een prikkend gevoel over haar rug, over haar schouders, over haar sleutelbeen. Het zegt: je kan het. Het zegt: je bent sterk.

Ze springt over de gevloerde man heen en klauwt grommend naar zijn gezicht. Ze moet gewoon haar moeders hand pakken en dan naar buiten rennen. Ze hoeven alleen maar op straat zien te komen. Daar kan dit niet gebeuren,

niet overdag. Ze zullen haar vader halen en die regelt het wel. Het zijn maar een paar stappen. Dat kunnen ze best.

Kleine man schopt Roxy's moeder hard in haar buik. Ze klapt dubbel van de pijn, zakt op haar knieën. Hij zwaait met het mes naar Roxy.

Lange man kreunt. 'Tony. Denk erom. Niet het meisje.'

Kleine man schopt de andere in het gezicht. Eén. Twee. Drie keer.

'Noem. Mijn naam. Niet. Verdomme.'

Lange man valt stil. Er borrelt bloed op uit zijn gezicht. Nu is het menens, weet Roxy. Haar moeder roept: 'Rennen! Rennen!' Roxy voelt het ding als prikkeldraad door haar arm trekken. Als speldenprikjes van licht van haar ruggengraat naar haar sleutelbeen, van haar keel naar haar ellebogen, polsen, naar de kussentjes van haar vingers. Ze glinstert, vanbinnen.

Hij probeert haar met één hand te pakken, houdt het mes in de andere. Ze bereidt zich voor om een schop of een klap uit te delen maar een instinct zegt haar iets nieuws. Ze grijpt zijn pols. Ze draait iets wat diep in haar borst zit, alsof ze altijd al heeft geweten hoe het moet. Hij probeert zich uit haar greep te wurmen, maar het is te laat.

En zij bundelde de bliksem in hare hand. En zij gebood deze toe te slaan.

Een knetterende flits en een geluid als een stop die doorslaat. Ze vangt een geur op die doet denken aan een stortbui en iets als verbrand haar. De smaak die onder haar tong opwelt is die van bittere sinaasappels. Nu ligt de kleine man op de grond. Hij laat een croonende, woordeloze kreet horen. Zijn hand balt zich steeds opnieuw tot een vuist. Er loopt een lang, rood litteken van zijn arm naar zijn pols. Ze kan het zelfs door de blonde haartjes heen zien: het is scharlaken, met het patroon van een varen – bladen en ranken, knoppen en scheuten. Haar moeders mond hangt

open, ze staart, haar tranen blijven maar stromen.

Roxy trekt aan haar moeders arm, maar ze is in shock en verzwakt en haar mond zegt nog steeds: ‘Rennen! Rennen!’ Roxy heeft geen idee wat ze heeft gedaan, maar ze weet wel dat je moet maken dat je wegkomt als je iemand hebt uitgeschakeld die sterker is dan jij. Maar haar moeder beweegt zich niet snel genoeg. Nog voordat Roxy haar recht op heeft kunnen krijgen zegt de kleine man: ‘O nee, niks daarvan.’

Hij komt behoedzaam overeind en gaat strompelend tussen hen en de deur staan. Zijn ene hand hangt levenloos naast hem, maar de andere heeft dat mes vast. Roxy herinnert zich hoe het voelde om het ding te doen, wat het ook was dat ze had gedaan. Ze trekt haar moeder achter zich.

‘Wat heb je daar, meissie?’ zegt de man. Tony. Ze zal zijn naam onthouden en aan haar vader doorgeven. ‘n Batterijtje of zo?’

‘Aan de kant,’ zegt Roxy. ‘Moet ik ’t nog een keer doen?’

Tony doet een paar stappen achteruit. Bestudeert haar armen. Kijkt of ze iets achter haar rug verborgen houdt. ‘Je hebt ’t laten vallen, hè, meisje?’

Ze herinnert zich hoe het voelde. De draai, de explosie naar buiten.

Ze zet een stap in Tony’s richting. Hij blijft staan. Ze zet nog een stap. Hij kijkt naar zijn levenloze hand. De vingers die nog steeds stuip trekken. Hij schudt zijn hoofd. ‘Je hebt helemaal niks.’

Hij gebaart met het mes naar haar. Ze steekt haar arm uit, raakt de rug van zijn goede hand aan. Maakt weer die draai.

Er gebeurt niets.

Hij begint te lachen. Klemt het mes tussen zijn tanden. Grijpt haar beide polsen met zijn ene hand.

Ze probeert het nog een keer. Niets. Hij dwingt haar op haar knieën.

‘Alsjeblieft,’ zegt haar moeder zachtjes. ‘Alsjeblieft. Doe het alsjeblieft niet.’

En dan een klap tegen haar achterhoofd en ze is weg.

Als ze bijkomt ligt de wereld op zijn kant. Daar is de haard, net als anders. Houten rand voor de schouw. Die duwt tegen haar oog, en haar hoofd doet pijn en haar mond is in het tapijt gedrukt. De smaak van bloed op haar tanden. Er druppelt iets. Ze doet haar ogen dicht. Doet ze weer open en weet dat er meer dan een paar minuten zijn verstreken. Het is stil op straat. Het huis is koud. En scheef. Ze tast haar lichaam af. Haar benen liggen op een stoel. Haar gezicht hangt omhoog, in het tapijt en tegen de rand van de haard gedrukt. Ze probeert zichzelf omhoog te hijsen, maar dat kost te veel moeite, dus ze slingert met haar benen en laat zich op de grond vallen. Het doet pijn, maar nu ligt ze tenminste helemaal horizontaal.

Herinneringen komen in snelle flitsen terug. De pijn, dan de oorzaak van de pijn, dan dat ding dat ze had gedaan. Dan haar moeder. Ze duwt zichzelf langzaam omhoog, merkt op hetzelfde moment dat haar handen plakkerig zijn. En dat er iets druppelt. Het tapijt is doorweekt, doordrenkt van een rode vlek in een ruime cirkel om de open haard. Daar is haar moeder, haar hoofd hangt slap over de armleuning van de bank. En er ligt een vel papier op haar borst, waar met stift een P op is geschreven.

Roxy is veertien jaar. Ze is een van de jongsten, en een van de eersten.